

Les llàgrimes d'Adam i Eva

Un relat de: [Josep Maria Basté Framis](#)

Les llàgrimes d'Adam, i les d'Eva, son una imatge de les primeres llàgrimes d'éssers humans. Son imatge de les nostres mateixes llàgrimes quan a vegades ens sentim superats pels esdeveniments, quan hem cregut que les coses anirien d'una altra manera... Son llàgrimes plenes d'impotència, de culpa, de remordiment i de desconsol. Quan tot ja ha passat, es tan fàcil adonar-se! Es podia haver fet d'una altra manera, però ja es tard: Hi ha moltes oportunitats, però el temps de les oportunitats no és etern.

Sí que ho és d'etern, en canvi, el temps del perdó, que també és el temps d'assajar de fer les coses diferent. És el temps d'aprendre la lliçó d'experiència que ens donen els esdeveniments, i per aprendre això, és imprescindible el perdó.

Quina sort! En realitat, sempre som a temps de fer les coses d'una altra manera. Però això no ho sabien Adam i Eva en aquell moment, i per aquest motiu ploraven amargament quan van ser expulsats del paradís. Ploraven amargament, com tants plors profundament amargs que han existit al llarg de la història i encara avui, plors que amaren la terra de desconsol infinit. Ploraven amargament.

En aquell moment Adam i Eva no sabien que, si la seva actitud davant la vida canviava, ni les seves llàgrimes més amargues podrien apagar l'esperança en un temps millor. Només l'arrogància els podia encegar i impedir veure nous horitzons. Sí, el perill era l'arrogància de pensar que havien fet tot el que calia, fins i tot mentir i vendre la seva ànima.

L'arrogància disfressada de justificació, si els empresonava el cor, els podia impedir vessar aquestes llàgrimes sanadores. Però això no va passar, això, de fet, no passa mai, encara que ens sembli un destí ineludible. No passa mai perquè sempre tenim al fons del cor llàgrimes sinceres que esperen ser plorades. Llàgrimes que seran la sortida, potser l'única sortida, al plor més amarg... i a qualsevol càstig etern.